

История безъ думи

Двама се каратъ, трети печели

Вести

— На 27 ноември бѣше 14 годишнината отъ подписването на Ньойския договоръ, съ който България биде разпокъсана като ѝ се отнеха части отъ територията за въ полза на съседнитѣ страни. Въ тоя день и учащата младежъ се присѣдини къмъ протестната акция за премахване унижителнитѣ диктати на великитѣ сили.

— Споредъ новия законопроектъ на Министерството на просвѣтата, измѣня се цѣлата система на образованието на младежта.

Основното образование ставъ задължително и продължава 7 години. Прогимназията се премахва. По такъвъ начинъ основното образование ще има седемъ отдѣления, а не както бѣше до сега 4 отдѣления основното уще и 3 прогимназиални класа.

— Следъ една продължителна и упорита борба, която е траяла 68 минути, българинътъ Данъ Коловъ е победилъ въ Парижъ французина Анри Дегланъ и съ това нашиятъ борець е спечелилъ свѣтовното шампионство.

Съобщение на „Пжтека“

Всѣки, който се запише на „Пжтека“ за цѣла година, внася сумата 60 лв., която може да изпрати въ пощенски записъ или банкнота отъ 50 лева и плусъ 10 лв. пощенска марки, сложени въ препоръчено писмо. Полугодишния абонаментъ отъ 30 лв. се изпраща сѣщо съ пощ. записъ или гербови марки отъ по 1, 2 или 3 лева, съ препоръчено писмо.

Всички ония, които запишатъ 5 абонати за цѣла година, иматъ право на едно безплатно течение отъ „Пжтека“ или ако я получаватъ, да си удържатъ сумата 50 лева. Въ замѣна на тая сума желаещитѣ могатъ да получатъ голѣмата и луксозно издадена книга, 1 частъ отъ *Янъ Бибианъ*, издание на „Хемусъ“.

Деца и юноши, поискайте да бждете абонирани на „Пжтека“, вашия любимъ вестникъ. Ония, които биха желали да иматъ 1-годишния отъ Пжтека могатъ да я получатъ само за 30 лева.

Шеги и смѣшки

— Иванчо, казва майката, когато седнаха да обѣдватъ, днесъ твоята учителка ми каза, че си разговарялъ много въ класа и съ това си смущавалъ другаритѣ си.

— Напротивъ, мамо, моитѣ другари не само не се смущаваха, ами ме ритаха подъ чина.

— Не разбирашъ ли, че тия нѣща сж много неприятни и ти може да бждешъ лошо наказанъ?

— Е да, мамичко, но учителтъ ми каза да говоримъ презъ време на обѣда само приятни нѣща и да не си спомаваме за нищо лошо.

— Питатъ Татунча, какъвъ ще стане когато порастне.

— Изследвателъ на северния полюсъ.

— Чудесно.

— Щомъ е чудесно, дай ми два лева да си купя сладоледъ.

— Добре, но защо ти е сладоледъ въ това хладно време. Ще замръзнеши!

— Искамъ да провѣря какъвъ студъ мога да изтрия.

— Кажу ми, Митко, каква е аемята?

— Четвъртата.

— Защо?

— Защото има четири страни: изтокъ, западъ, северъ и югъ.

— Колко пжти сѣмъ ти казала, Пенке, да бждешъ мирна! — Сърди се бащата на своята малка дъщеря.

Пенка замълчала за малко и рекла: — Днесъ само шесть пжти, татко.

— Учителтъ предава урокъ за котката и пита: — Кажу ми ти, Митко, какво има котката на краката си.

Митко мълчи.

— Е добре, какво пъкъ човѣкъ има на краката си?

— Сѣтихъ се, господинъ учителю! Котката има обуша.

По свѣта

Най-твърдото дърво е папунка, която расте край рѣката Амазонка въ южна Америка. За неговото сѣчене се изработватъ специални брадва, защото обикновенитѣ много бързо се изхабватъ.

И друго едно дърво се отличава съ своята твърдостъ. То е хининовото, отъ коритѣ на което се получава горчивото лѣкарство хининъ. Отъ дърво южно-американскитѣ туземци правятъ палешници за ралата си и казватъ че сж по здрави отъ желѣзнитѣ.

Попивателната хартия е открита, както почти всички открития, случайно въ една голѣма фабрика за хартия. Майсторътъ веднажъ забравилъ да сложи въ книжната каша лепило. Така получената хартия станала негодна за писане и за паказаніе майсторътъ билъ уволненъ, но скоро следъ това забелязали че тази хартия попивала всѣка течностъ съ която се писало по нея. Така се открила попивателната. За награда на това откритие майсторътъ билъ върнатъ на работа и повишенъ.

Една холандска фабрика изработва фосфорна боя, съ която се боядисва външната страна на парахода. Тая боя не пропуска вода. Тя свѣти въ мрака и о тая причина служи да предпазва

ЗАДАЧА

отъ бай Станю Познавача

— Ха! Ами къде ти е този пжтъ Татунчо? — извика бай Станю, като видѣ, че влизамъ самичекъ.

— Не знамъ къде се загуби днеска — чакахъ го доста въ редакцията, не дойде... — отговорихъ азъ.

— Да не се е разболѣлъ?

— А, нищо му не е. Преди обѣдъ се виждахме. Нѣжиде се е заигралъ, види се... Не го дочакахъ и се принудихъ да дойда този пжтъ самъ, бай Станю.

— А, по нѣкой пжтъ голѣма беля сж това малкитѣ! — каза бай Станю. Мене питай... И азъ имамъ едно такова внуче, та днеска си имахъ голѣмо главоболие съ него.

— Какво главоболие, бай Станю?

— Какъ да ти разправямъ. Отидохъ се съ буля ти Станювица по пазаръ да купуваме нѣщо. То се случи у дома, та взехме и него. Митко го викатъ. Косколджа-ми-ти хлапакъ, ама още детински умъ носи. Кждето се отбихме — все на него бонбони, дѣдо, купи ми това, бабо, купи ми онова, — глезенъ Митко...

— Е, малкитѣ деца често пжти сж такива, — казахъ азъ.

— Абе то заслужава да го понаплескашъ понѣкога, ама нали ти е мило — внуче! Пкъ то да бѣше само бонбони и подарѣци, ами направи и голѣма беля!

— Тѣй ли?

— Видѣхме, знаишъ, въ единъ магазинъ децималъ. Продавачтъ, мой приятелъ, предложи: хайде, каже, бай Станю, да те претеглимъ да видимъ колко тежишъ. Добре! — казвамъ. Щомъ посегнахъ да стѣпя на децимала,

— Митко се улови за панталонитѣ ми. Не бива, та не бива! Не искамъ, дѣдо, безъ мене. Абре хлапе, чакай да се претегля азъ, а после ще претеглимъ и тебе! — Не, не бива, искамъ заедно съ дѣдо. Какъ не го уговаряхме, шоколадъ му купихме — не съгласява и туй то! Принудихъ се най-сетне та отстѣпихъ. Взехъ го и него на децимала, та се претеглихме двамата. Като слѣзохме, викамъ на буля ти Станювица: хайде бързо се претегли поне ти сама, а пъкъ азъ ще залѣгамъ Митка презъ това време. Дяволското му хлапе, улови се за роклята на баба си — не дава и толкозъ. Искатъ и съ баба си да се претегли...

— Ами това значи, бай Станю, че много ви обича и двамата...

— Абе обича ни, ама бива ли да ни прави такива бели! Уговаряхъ го, молихъ го, купихъ му още разни дреболии — не се съгласява. Най-сетне взехъ да го заплашвамъ. Па като рев-

парахода отъ сблъскване. Още преди 100 години имало такъвъ параходъ и суевѣрнитѣ хора сж мислили, че това е параходъ на духове.

И пеликанитѣ иматъ понѣкога човѣшки навици. Тѣ сжщо следъ хранене обичатъ да спятъ известно време. Цѣло семейство пеликани, което живѣе въ Лондонската зоологическа градина, следъ всѣко хранение, обича да си поспива по единъ часъ.

Има разни могили, но най-интересната се намира въ Северна Америка. Тя прилича на стена, която е образувана отъ стѣклена лава. Необикновено твърда, могилата се прелива въ чудно хубави цвѣтове. Особено при залѣзване на слънцето се получава чудна гледка. Въ нея се преливатъ всички цвѣтове, по нѣкога изглежда като че ли е отъ чисто злато.

на онова хлапе, като се трѣсна срѣдъ магазина, насѣбраха се хора, дойде единъ стражаръ: — вие, каже, какъ тѣй изтезавате тука момчето? Знаете ли, че ще ви състави актъ? Бре да му се не види макаръ! Изпратихме стражара, помолихме публиката да си гледа работата. Добре, но Митко пакъ не отстѣпва. Инатъ дете и туй то! Азъ ще кажа на баща му и на майка му да взематъ по-строги мѣрки за него. Така ли се възпитаватъ деца?! Това не е възпитание, а разглезеност! Щѣхъ да му залепя насмалко една плесница, но ме досрамитъ отъ хората...

— И какво стана после, бай Станю?

— Какво стана! Не отстѣпни. „Искамъ съ баба!“ — и туй то. Улови я за роклята, дърпа и реве. Най-сетне нѣмаше какво да се прави: качиха се двамата на децимала и се претеглиха.

— Значи, не можатъ по отдѣлно съ буля Станювица да се претеглятъ?

— Не можатъ! Калпаво момче! И затова азъ сега като те видѣхъ, рекохъ си, че ти, Пжтечко, ще ми помогнешъ, заедно съ другитѣ малки пжтечковци, да намѣрите колко тежимъ по отдѣлно азъ и буля ти Станювица.

— Е, че какъ...

— Чакай де. Азъ имамъ известни данни. Азъ и Митко плачливия излѣзохме 111 килограма, а буля ти Станювица съ разглезеното си внуче дойдохъ точно 82 1/2 килограма. И представи си, че това капризно хлапе ни остави по едно време да се претеглимъ двамата наедно, но безъ него. Така че дѣдо и баба заедно, безъ Митко, дойдохме пъкъ 139 1/2 килограма. Пита се сега, колко тежимъ тримата по отдѣлно. Задайте тази задача на пжтечковцитѣ...

Тѣкмо се готвѣхъ да ставамъ, почуха се на вратата. Да не е Татунчо? Погледнахъ, новата слугиня на бай Станю влиза и му подава една картичка.

— Какво е това? — попита бай Станю и пое картичката.

— Знамъ ли? Донесе я едно момченце, ладе я и избѣга пакъ.

Бай Станю се загледа въ картичката и започна да се смѣе.

— Сигурно е Татунчова работа това! После тури очилата и продължи да гледа картичката. А сетне каза:

— Прочетохъ и рзбрахъ. Това е една визитна картичка. Ето, съобщете и нея въ „Пжтека“ и който разреши двѣтѣ задачи, дайте му една хубава книга подарѣкъ.

Взехъ картичката и прочетохъ:

Тате! Тунтарчо я протака секцията наречена „Пждакъ“ отъ Зигимъ. — Нику и Рена.

— Че какви сж тия Нику и Рена?! — извикахъ. — Пкъ дори и написано „Нику“, а не „Нико“.

— Този пжтъ Татунчо ще ти я обясни. Я го гледай дяволтъ! Той взе вече да съчинява задачи! Добре, добре! Радвамъ се на успѣха му... Той затуй не е дошелъ днесъ съ тебе, — искалъ е да направи една малка комедия. Много здраве да му кажешъ, а задачата му я напечатай въ „Пжтека“.

